

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/513/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612213511
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612213511.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom tamtiež, proti odporcom 1/ K. Q., nar. XX.XX.XXXX, 2/ I. Q., nar. X.X.XXXX, obaja bytom X.R. XXX, o zaplatenie 1.551,17 eur s príslušenstvom, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/7/2013-81 zo dňa 11.2.2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol (v celom rozsahu) návrh navrhovateľa, keď vychádzal z toho, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. V rámci návrhu na začatie konania navrhovateľ uviedol len (veľmi) všeobecné tvrdenia, ktoré neumožňovali zistenie skutkového stavu. Okresný súd z daného titulu navrhovateľa vyzval na doplnenie nevyhnutných skutkových tvrdení, osobitne s poukazom na pluralitu odporcov. Navrhovateľ na predmetnú výzvu náležite nereagoval a nevyužil ani oprávnenie prezentovať konkrétne skutkové tvrdenia na vytýčenom pojednávaní, hoci i v súvislosti s dotknutým úkonom súdu bol poučený o potrebe jeho vypočutia. Okresný súd uzavrel, že zo skutkových tvrdení navrhovateľa nie je možné ustáliť rozhodujúce skutočnosti pre vyhovieť návrhu. Navrhovateľ síce pripojil fotokópie písomností ohľadne bežného účtu i kontokorektného úveru, ale nevymedzil, z čoho konkrétne nároková suma pozostáva (kedy boli prostriedky jeho právnym predchodcom poskytnuté odporcom, resp. ktorému z nich, akým titulom, za akých platobných podmienok, ako odporcovia plnili súvisiace povinnosti, aká bola štruktúra splátok atď.) Okresný súd zdôraznil, že hoci by bolo možné tvrdenia o základných náležitostiach právneho vzťahu vyvodiť z listinných dôkazov, nemôže tak učiniť súd, pretože by došlo k porušeniu zásady rovnosti strán.

V súvislosti so žiadosťou navrhovateľa o odročenie pojednávania dodal, že tento nepožiadal o odročenie za účelom vymedzenia skutkových tvrdení, ale len za účelom predloženie listinných dôkazov. Bez náležitých skutkových tvrdení je však predloženie listinných dôkazov irelevantné. Okresný súd poukázal tiež na zarážajúcu okolnosť, keď navrhovateľ žiadal „vybavenie žaloby“ v skrátenom konaní vydaním platobného rozkazu (teda sám považoval návrh za perfektný) a napriek tomu neskôr žiadal o predĺženie lehoty na predloženie listinných dôkazov.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že v spore úspešným odporcom ich náhradu nepriznal, nakoľko títo nepodali návrh na jej prisúdenie.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Trval na dôvodnosti uplatňovaného nároku, pričom odkazoval predovšetkým na výpis z bankovej knihy. Odvolateľ namietal postup okresného súdu, ktorý nevyhovel jeho žiadosti o odročenie pojednávania a súčasne nevykonal poučenie podľa § 118 ods. 1 O.s.p., na ktoré by mohol primerane reagovať. Celkovo mal za to, že v napadnutom rozhodnutí „absentuje zásada spravodlivosti“, keď peňažné prostriedky poskytnuté jeho právnym predchodcom neboli odporcami vrátené. Navrhovateľ ďalej zdôrazňoval uznanie záväzku, ktoré vykonal dňa 1.6.2010 odporca 1/, pričom tento právny úkon spĺňa všetky požadované náležitosti a uznaný dlh v danom čase nebol ani premlčaný.

Odporcovia zostali v odvolacom konaní nečinní.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd, zhodne so súdom prvého stupňa, konštatuje, že navrhovateľ neunesol tak bremeno tvrdenia, ako ani dôkazné bremeno ohľadne svojho (údajného) nároku. V odvolaní síce apeluje na „princíp spravodlivosti“ a sám zdôrazňuje, že jeho právny predchodca poskytol odporcom finančné prostriedky, ale neuviedol (aj napriek výzve okresného súdu) ani to, kedy a v akom rozsahu mali byť finančné prostriedky poskytnuté odporcom. Okresný súd náležite zdôraznil aj fakt, že v súdnom prípade na strane odporcu vystupujú dva subjekty, pričom na predmetnú skutočnosť v rámci skutkového vymedzenia nároku navrhovateľ prakticky vôbec nereaguje.

Okresný súd správne uviedol, že základnou povinnosťou navrhovateľa v sporovom konaní je jednoznačne vymedziť skutkové okolnosti, ktoré podmieňujú dôvodnosť jeho meritórneho nároku. Rovnako správne, pri rešpektovaní ústavného princípu rovnosti účastníkov konania, uzavrel, že je neprípustné, aby súd iniciatívne z listín predložených navrhovateľom definoval základné skutkové okolnosti určitého nároku. Nemožno považovať za náležité splnenie povinnosti bremena tvrdenia a súvisiaceho dôkazného bremena iba predloženie (eventuálne označenie) písomností, z ktorých by mal súd vymedzovať nielen skutkový základ konkrétneho nároku, ale doslova potvrdiť (až v zmysle vypátrať) jeho opodstatnenie, k čomu fakticky smeruje argumentácia odvolateľa. Uvedené odporuje tak (už spomínanej) zásade rovnosti účastníkov konania, ako aj samotnej podstate sporového kontradiktórneho konania.

Okresný súd pritom podrobne uviedol nedostatky, ktoré bránili vyhovneniu návrhu. Navrhovateľ ani v odvolaní neposkytol adekvátnu protiargumentáciu, ktorá by bola spôsobilá relevantne spochybniť závery prvostupňového rozhodnutia.

Pre úplnosť krajský súd v danej súvislosti dodáva, že tvrdenia navrhovateľa sú natoľko všeobecné, že na ich základe nedochádza k presunu bremena tvrdenia a zároveň dôkazného bremena na protistranu. Inými slovami, z tvrdení navrhovateľa nie je možné vyvodiť, že odporcom (prípadne niektorému z nich) bola v konkrétnom čase poskytnutá konkrétna suma, z ktorej zaplatil/vrátil len určitú časť, eventuálne, z ktorých poskytnutých prostriedkov neuhradili odporcovia navrhovateľovi žiadnu sumu.

Neobstojí ani naznačovaná námietka navrhovateľa o odňatí možnosti konaniu pred súdom zo strany okresného súdu. Na nedostatky v rámci skutkového vymedzenia bol navrhovateľ súdom prvého stupňa výslovne a jednoznačne upozornený. Rovnako bol upozornený na nutnosť jeho účasti na pojednávaní za účelom výsluchu. Odvolateľ pomerne účelovo argumentuje tým, že bol vyzvaný len na predloženie dokladov; čo však nezodpovedá obsahu výzvy (č.l. 62).

Nadväzne dôvod, ktorý navrhovateľ uviedol ako dôvod neúčasti na pojednávaní (zabezpečenie listinných dôkazov), je nutné vyhodnotiť ako neopodstatnený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez

prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93).

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (minimálne nepriamo) predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup nevyužil, uvedené však nie je vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a nedisponuje ani intenzitou potrebnou pre konštatovanie relevantného porušenia práv účastníka konania. Jednak z hľadiska časových súvislostí, keď dotknuté podanie navrhovateľa (navyše realizované len faxom) bolo vykonané dva pracovné dni pred termínom pojednávania a jednak s poukazom na riadne nesplnenie si súvisiacich procesných povinností navrhovateľom.

Navrhovateľ predvolanie na termín pojednávania na deň 11.2.2013 prevzal dňa 31.1.2013. V zmysle jeho žiadosti o ospravedlnenie neúčasti na pojednávanií bezprostredným dôvodom neprítomnosti má byť kolízia s pojednávaniami na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom a Okresnom súde Bratislava II. Z fotokópií súvisiacich predvolaní, predložených samotným navrhovateľom, je zrejmé, že tieto predvolania prevzal dňa 15.1.2013, resp. 11.12.2013. To znamená, že v čase doručenia predvolania na pojednávanie v súdnej veci mal už vedomosť o ním tvrdenej kolízii pojednávanií, ale žiadosť o odročenie učinil(najskôr) až dňa 6.2.2013. Popísaný postup účastníka nemožno považovať za rešpektujúci jeho povinnosti vyplývajúce z § 119 ods. 2 O.s.p., „...oznámiť bez zbytočného odkladu...“; zároveň v jeho žiadosti absentuje údaj o dni, kedy sa dôvode odročenia pojednávania dozvedel (§ 119 ods. 2. písm. b/ O.s.p.).

Pokiaľ by sa bol navrhovateľ zúčastnil pojednávania, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, bol by okrem iného upovedomený o dovtedajších zisteniach v zmysle § 118 ods. 1, 2 O.s.p. a mohol by bezprostredne reagovať na dôkaznú situáciu v priebehu pojednávania. Okresný súd pritom správne zdôraznil, že navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania za účelom skutkového vymedzenia svojho návrhu, na ktoré bol okresným súdom upozornený, ale len za účelom predloženia listín. Ako už bolo vyššie uvedené, samotné predkladanie listín nie je naplnením povinnosti dôkazného bremena, resp. bremena tvrdenia. Účastník musí nielen označiť, resp. predložiť konkrétny dôkaz, ale zároveň jednoznačne vymedziť, aká skutková okolnosť (viažuca sa k návrhu vo veci samej, eventuálne k určitej procesnej otázke) má byť takýmto dôkazom preukázaná.

Napokon neobstojí ani argumentácia navrhovateľa uznaním záväzku, ktoré mal urobiť odporca v rade 1/. Bez ohľadu na to, že vo vzťahu k takémuto uznávaciemu prejavu nie je vôbec preukázaný záväzok, ktorý by mal byť ním uznaný, je nutné zdôrazniť nekalosť dotknutej praktiky dodávateľa/navrhovateľa. V judikačnej praxi všeobecné súdy už opakovane vyhodnotil predmetný postup dodávateľa ako neprijateľný. Dlžník/spotrebiteľ pri podpise písomnosti (vo formulárovej podobe pripravenej výlučne navrhovateľom), v ktorej sa rozhodujúci dôraz kladie na otázky týkajúce sa dohody o splátkovom kalendári, si vôbec neuvedomuje alebo (minimálne) nie v miere dostatočnej pre konštatovanie existencie slobodnej a vážnej vôle uvedomuje, že uznáva dlh a čo uvedené znamená pre jeho (ďalšie) postavenie dlžníka. Nehovoriac o súvislostiach uznania premlčaného dlhu; čo vzhľadom na nejasné a nedostatočné skutkové vymedzenie uplatňovaného nároku navrhovateľom nie je možné ani komplexnejšie posúdiť. Z časových súvislostí (postúpenie pohľadávky na navrhovateľa 12.4.2007, „uznávaci“ prejav z 1.6.2010) a zo spotrebiteľského, t.j. občianskoprávneho charakteru posudzovaného vzťahu sa uvedené javí ako veľmi pravdepodobné.

Z doteraz konštatovaného je zrejmé, že odvolacie námietky navrhovateľa nie sú dôvodné, z ktorého titulu krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. Ako vecne správny potvrdil zároveň i výrok o trovách konania, v ktorom okresný súd dôsledne vychádzal zo zásady úspechu v spore a z návrhového charakteru tohto procesného nároku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s

§ 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporcovi si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnili (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.